

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2391/2019
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Дуњић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Куршумлија из Куршумлије, чији је пуномоћник Радиша Јовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 203/2019 од 24.05.2019. године, на седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 203/2019 од 24.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 260/2017 од 06.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду ... од 05.02.2016. године и наложено туженом да тужиљу врати на послове и задатке који одговарају њеној стручној спреми и радним способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 192.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 203/2019 од 24.05.2019. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев ради поништаја решења о отказу уговора о раду ... од 05.02.2016. године, којим је тражено да се обавезе тужени да врати тужиљу на рад на радно место које одговара њеном знању, способностима и њеној стручној спреми као и да тужиљи накнади трошкове парничног поступка. Обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 126.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена на неодређено време код туженог на пословима ... у Одељењу за На основу решења о отказу уговора о раду ... од 05.02.2016. године, тужили је престао радни однос из разлога што је код туженог услед нове организације рада дошло до смањења броја извршилаца на радном месту ... (са два на једног извршиоца), па је тиме престала потреба за радом тужиле. Тужили је престао радни однос 06.02.2016. године, а истим решењем је утврђено тужилино право на отпремнину у висини од 180.695,55 динара. Наведено решење је донето у поступку рационализације броја запослених на неодређено време у јавном сектору, а у складу са Одлуком о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему аутономне покрајине и систему локалне самоуправе („Сл.гласник РС бр. 101/2015), којим је максималан број запослених код туженог лимитиран на 142. Предмет поступка рационализације код туженог била су четири немедицинска радника (међу којима је и тужила) и два Туженом су од стране Министарства здравља РС достављене инструкције од 06.02.2016. године о поступку спровођења рационализације као и предлог критеријама за утврђење вишка запослених немедицинских радника у здравству, сачињен од стране репрезентативних синдиката у области здравства на нивоу Републике Србије. Дана 12.01.2016. године, руководство туженог одржало је састанак поводом реорганизације, о чему је сачињен записник, а 18.01.2016. године, тужени је донео одлуку о утврђивању послова радних места за чијим обављањем је престала потреба. Нови Правилник о систематизацији радних места код туженог донет је 18.01.2016. године, када је и оглашен преко огласне табле туженог. Исти је супио на снагу осмог дана од дана објављивања (26.01.2016. године). Дана 19.01.2019. године тужени је донео решење о образовању комисије за одређивање критеријума и спровођење бодовања, а 25.01.2016. године, донета је Одлука о утврђивању критеријума за проглашење вишка запослених. Након спроведеног поступка бодовања, на који тужила није имала примедбе, Комисија туженог је сачинила записник од 03.02.2016. године из чије садржине произлази да је бодовањем у односу на запослену ББ, тужила остварила мањи број бодова. Актом Министарства здравља РС од 04.02.2016. године, дата је сагласност на Правилник туженог о организацији и систематизацији послова од 18.01.2016. године.

Првостепени суд је закључио да, Правилник туженог о организацији и систематизацији послова број 119 од 18.02.2016. године није могао бити објављен на

огласној табли туженог, нити је могао да ступи на правну снагу и произведе правно дејство пре добијања сагласности Министарства здравља РС.

Насупрот томе, према схватању другостепеног суда наведени Правилник о организацији и систематизацији послова, као општи акт, је објављен и ступио је на снагу у складу са чланом 196. Устава Републике Србије. Побито решење о отказу уговора о раду је законито. Оно је донето након ступања на снагу Правилника од 18.01.2016. године, те и након добијене сагласности од стране Министарства здравља од 03.02.2016. године, а прибављене у поступању у складу са чланом 19. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору ("Службени гласник РС", бр. 68/15, 85/15"). Тај суд стоји на становишту да објављивање и ступање на снагу акта о организацији и систематизацији послова, није условљено потребом прибављања претходне сагласности ресорног министарства, обзиром да се сврха одредбе члана 19. наведеног закона огледа у праћењу Одлуке Владе РС о максималном броју запослених у јавном сектору. Другостепени суд је следом закључка да су организационе промене код туженог настале у спровођењу одлуке Владе Републике Србије о максималном броју запослених на неодређено време и да је тужени у свему поступао у складу са прописаном процедуром утврђивања вишка запослених, уз примену критеријума за проглашење вишка запослених, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле као неоснован.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, према оцени овога суда, правилно је другостепени суд одбио тужбени захтев тужиле, због чега нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 19. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“ бр. 68/15, 85/15- УС и 81/16-УС), прописано је да су у периоду спровођења рационализације ради праћења спровођења акта о максималном броју запослених, организациони облици у јавним службама из члана 2. став 3. овог закона, дужни да акте о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места достављају на претходну сагласност министарствима у чијем делокругу се налазе послови за чије обављање су образоване службе. Сврха члана 19. наведеног закона јесте праћење спровођења акта о максималном броју запослених. Акт о организацији и систематизацији достављају на сагласност само јавне службе које имају већи број запослених од оног утврђеног актом Владе.

Према Одлуци о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему аутономне покрајине и систему локалне самоуправе за 2015. годину („Службени гласник РС“ бр. 101/15), максималан број запослених код туженог Дома здравља „Куршумлија“ је лимитиран на 142.

У конкретној ситуацији, тужиле је радни однос престао због смањења броја запослених на њеном радном месту, а у складу са организационим променама које су настале у спровођењу Одлуке о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему аутономне покрајине и локалне самоуправе за 2015. годину. Побито решење о отказу уговора о раду донето је након ступања на снагу Правилника о организацији и систематизацији послова од 18.01.2016.

године и након добијене сагласности Министарства здравља од 03.02.2016. године, као ресорног министарства, на основу чега је другостепени суд правилно закључио да оспорено решење представља законит акт.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић